

Efter gjorda insatser och i utvärderingar efter övningar, hör man ofta att allt fungerade bra, utom sambandet. Ändå erbjuder dagens kommunikationsteknik - rätt utnyttjad - nästan alla de funktioner och tekniska faciliteter som man normalt kan kräva av en sådan utrustning. Trots det framförs ofta kritiken mot sambandssystem och teknik.

Peter Nilssons och Jan Wiséns genomgång av sambandet på skadeplats är ett seminariearbete inom ramen för brandingenjörsutbildningen vid Statens räddningsverk. Avsikten har varit att redogöra för hur de kommunala räddningskårerna och de övriga organ som har att samverka inom räddningstjänstens ram, har försökt lösa sina sambandsproblem, såväl tekniskt som taktiskt.

De har dessutom försökt titta runt hörnet, efter vad som kommer i morgon och på sådant som i vissa avseenden är en realitet redan i dag.

Författarna menar att genom god planering och noggrann information och utbildning samt en kvalificerad och målinriktad övningsverksamhet, är det fullt möjligt för varje räddningskår att med ganska små medel bygga upp ett väl fungerande sambandssystem.

Däremot vill de inte ha ett radiosystem där "alla kan prata med alla". De enskilda organisationerna som deltar i räddningstjänsten bör så långt som möjligt fortsätta att sköta sitt samband på de kanaler och på de system som de normalt använder. Detta skapar en god ordning och ett säkrare handhavande.